

תלה"מ 17-08-19775

בית משפט לעניני משפחה תל אביב - יפו 05/2018'081

בפני השופט:

שמואל בו יוסף

תובע: ב.ש

נגד

נתבעת:

ש.ש

פסק דין

1. לפניי תובענה להפחתת/ביטול דמי המזונות שהתחייב התובע לשלם לשתי בנות הצדדים (הקטנה כבת 14 בעת הגשת התביעה, והגדולה כבת 20, להלן: הבת הקטינה, הבת הבגירה, הבנות – בהתאמה).

העובדות הצריכות לעניין

2. בשנת 2008 החלו להתנהל בין הצדדים (זוג נשוי בשעתם) הליכים משפטיים. ביום 8.9.2011 אושר הסכם רכושי שכרתו הצדדים (להלן: ההסכם הרכושי), הכולל הסכמה, כי הנתבעת תרכוש את זכויות התובע בדירת הצדדים (להלן: הדירה) בתמורה לסך של 1,750,000 ₪. בחלוף כארבעה חודשים, ביום 18.1.2012, ניתן תוקף של פסק דין להסכם בנוגע למזונות הבנות (להלן: הסכם המזונות הראשון). בהסכם האמור התחייב התובע לשלם למזונות הבת הקטינה סך של 3,300 ₪ לחודש, ולמזונות הבת הבגירה סך של 2,100 ₪ לחודש. בנוסף התחייב התובע לשלם מחצית מההוצאות הרפואיות החריגות, ומחצית מהוצאות החינוך כמפורט שם.

3. בחלוף כשנה, ביום 10.6.2013, הגיש התובע תביעה להפחתת דמי המזונות (להלן: התביעה הראשונה). ביום 19.3.2014 הגיש התובע בקשה לאישור הסכם פשרה (להלן: הסכם המזונות השני), שהינו פרי של פשרה שהושגה "לאחר משא ומתן ארוך אשר התבצע בחודשים האחרונים" (לשון הבקשה). בו ביום קיבל ההסכם תוקף של פסק דין. בהתאם להסכם המזונות השני הופחת סכום המזונות בגין הבת הבגירה לסך של 1,500 ₪ לחודש, והוסכם, כי בתקופת שירותה הצבאי ישולם עבורה סך של 620 ₪ לחודש.

4. ביום 9.8.2017 הגיש התובע את התביעה דנא, בה הוא עותר לביטול חיוב המזונות בגין הבת הבגירה, ולהפחתת החיוב בגין הבת הקטינה לסך של 1,300 ₪ לחודש (בסיכומיו עותר התובע לביטול החיוב כליל). משעה שהצעה להפחתה של דמי המזונות בשיעור של כ- 10% (אותה נטתה הנתבעת לקבל) לא הייתה מקובלת על התובע, נחקרו הצדדים וכן בן זוגה של הנתבעת. לפני משורת הדין אף התרתי לתובע להגיש דו"ח כספי של החברה בה הוא שותף לשנת 2016 (להלן: החברה, הדו"ח הכספי - בהתאמה), הגם שהדבר נעשה לאחר תום פרשת הראיות.

טענות הצדדים

5. טענות התובע הן, בתמצית, כלהלן:

. אירע שינוי נסיבות מהותי בארבעה מישורים: הרעה במצבו הכלכלי של התובע, הטבה במצבה הכלכלי של הנתבעת, שינוי הדין, וגידול בזמני השהות של הבת הקטינה אצל התובע (השלמת טיעונים מיום 9.4.2018).

. אשר למצבו הכלכלי, טוען הנתבע, כי החברה הולכת מדכי אל דכי. לחברה חובות לבנק בסך של 202,400 ₪, יתרת חובה בעו"ש והפסד מצטבר של 374,115 ₪. כמו כן לנתבע חוב לחברה של כ-82,000 ₪. מצבה של החברה אינו מצדיק משיכת משכורות כפי שמושכים התובע ושותפו, ומשיכתן מגדילה את חובות החברה כל העת.

. אשר למצבה הכלכלי של הנתבעת, נטען, כי מזה 8 שנים הנתבעת חיה עם ידוע בציבור (להלן: בן הזוג), שהינו "מולטי מיליונר" (לשון התובע). בן הזוג מתגורר בדירה, עובדה המחייבת הפחתת חיוב המדור. בנוסף, הנתבעת לא צריכה לעבוד שעה שכן הזוג מממן את צרכיה, לרבות: החזרי המשכנתא בגין הדירה (סך של 8,000 ₪ לחודש), עשרות נסיעות לחו"ל, מימון רכישת זכויות התובע בדירה (בסך של 750,000 ₪), מימון רכישת רכבים, ומימון רמת חיים גבוהה מאוד (כזו המאפיינת את "האלפיון העליון" כלשון התובע).

. אשר לשינוי הדין, תומך התובע יתדותיו בבע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית (2017) (להלן: הלכת 919/15). התובע טוען, כי הסכם המזונות הראשון והשני נכרתו כאשר הדין היה שונה באופן מהותי, ולכן מוצדק להתאים את חיוב המזונות למצב המשפטי דהיום.

. אשר לשהות הבת הקטינה אצל התובע, נטען כי הצדדים מתגוררים בסמיכות רבה, והבת שוהה אצל התובע יותר מאשר 40% מהזמן. התובע מוסיף וטוען, כי בשנים האחרונות הנתבעת שהתה בחו"ל ללא הבת הקטינה 39 פעמים. מדובר ב-234 ימים נוספים בהם שהתה הבת הקטינה אצל התובע. בפועל מדובר (כך התובע), לכל הפחות, במשמורת פיזית משותפת.

6. טענות הנתבעת הינן, בתמצית, כלהלן:

. השוואת הנתבעת בתביעה הראשונה לנטען היום מעלה, כי לא אירע שינוי נסיבות כלשהו, וככל שאירע הרי הוא בדמות שיפור במצבו הכלכלי של התובע.

. השינוי הנתבע במצבו הכלכלי של הנתבעת או בזמני השהות של הבת הקטינה מוכחש, ולא הוכח.

. הלכת 919/15 איננה חלה על הסכם שקיבל תוקף של פסק דין קודם לפסיקתה.

. יחסים עם בני זוג לעתיד אינם מהווים שינוי נסיבות, באשר הדבר צפוי לאחר גירושין. במקרה דנא התובע אף ידע בעת כריתת הסכם המזונות השני, כי הנתבעת מצויה בזוגיות עם בן הזוג. מכל מקום, בן הזוג אינו מתגורר עם הנתבעת, ואין רלוונטיות למצבו הכלכלי.

דיון והכרעה

7. עקרון העל בדיני חוזים הוא, כי "הסכמים יש לקיים" (ע"א 8611/06 בנק הפועלים בע"מ נ' מרטיין (2011)). כלל זה חל ביתר שאת בנוגע להסכמי פשרה הנכרתים במסגרת הליך משפטי (ע"א 2495/95 הדס בן לולו נ' אטראש אליאס, פ"ד נא (1), 577, 595-594). ברוח זו נפסק, כי אישורו של הסכם מקנה מעין חסינות מפני טענות של פגמים ברצון (ר"א 359/85 קור נ' קור, פ"ד לט (3) 421).

8. כרסום מסוים בוודאות החוזית נובע מההלכה הוותיקה, לפיה פסק דין למזונות (הסכם שאושר, בכלל זה) אינו יוצר מחסום סופי להתדיינות חוזרת, במידה שחל שינוי נסיבות מהותי (ע"א 363/81 פיגה נ' פיגה, פ"ד לו (3) 187, להלן: פרשת פיגה, בעמ' 188). עם זאת הובהר, כי את המונח

"שינוי נסיבות מהותי" יש לפרש באורח דווקני, ככזה היורד לשורש הסכמת הצדדים (בע"מ 3984/15 פלונית נ' פלוני (2016), להלן: בע"מ 3984/15).

עוד נפסק, כי וודאות חוזית של הסכמי מזונות משרתת תכליות חוזיות ולבר חוזיות חשובות (בגץ 4407/12 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים (2013), להלן: בגץ 4407/12, סעיף 17 לפסק דינו של כב' השופט עמית).

9. דומני, כי צידוק להתערבות ביחסים החוזיים גם בנוגע למזונות קטינים צריך להימצא בד' אמות דיני החוזים. טבעם המתמשך של הסכמי מזונות, איננה מצדיקה פריצה של השיח החוזי, שעה שדיני החוזים כוללים דינים מותאמים לחוזים כגון דא (כדוגמת חוזה יחס, המתאפיין בדינמיות לגבי נסיבות לא צפויות - עא 9784/05 עיריית תל אביב יפו נ' ידידיה גורן, עו"ד (2009), להלן: פרשת גורן). לנוכח האמור, דומה כי ברוב המקרים יש לשאול שתי שאלות שנועדו להתחקות אחר אומד דעת הצדדים: האחת, האם אירע שינוי בנוגע לנסיבה שמעצם טיבה קשורה לאמות המידה המקובלות לפסיקת מזונות (בע"מ 3984/15)? האחרת, האם בעיני המתקשר הסביר היה על התובעת/לצפות, בעת כריתת החוזה, את השינוי האמור? השאלה השנייה, מתכתבת עם מבחן חלוקת הסיכונים, המשמש לאבחנה בין טעות (סעיף 14(ב) לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973, להלן: חוק החוזים), העשויה להצדיק התערבות ביחסים החוזיים, לבין טעות בכדאיות החוזה (סעיף 14(ד) לחוק החוזים), שאיננה מצדיקה התערבות כזו (דנ"א 2568/97 כנען נ' ממשלת ארצות הברית, פ"ד נז (2) 632, 667).

10. כאשר התשובה לשתי השאלות דלעיל הינה בחיוב, אין מנוס מהמסקנה שהחוזה אינו מחייב את הצדדים בנוגע לנסיבות לגביהן לא התקיים מפגש רצונות, ולכן בלתי צודק להשאירו על כנו (ע"א 442/83 קם נ' קם, פ"ד לח(1) 767, 771). דומה כי לכך כיוון כב' השופט רובינשטיין בבע"מ 3984/15, בהצדיקו התערבות ביחסים החוזיים בכך שאירע באותו מקרה שינוי נסיבות "אסטרטגי" מהותי.

11. מבלי לפרוש יריעה רחבה שלא לצורך אציון, כי לטעמי המבחן האמור נוהג גם לגבי תביעות להגדלת מזונות, והשימוש שנעשה לעיתים ב"טובת הילד" כנימוק להתערבות ביחסים החוזיים מעורר אי נוחות. אכן, אם בית המשפט בחן כראוי, מהותית, את סכום המזונות (בגץ 4407/12), החוזה מחייב גם במערכת היחסים בין החייב במזונות לבין הילדים. משכך, קשה להשלים עם מסקנה לפיה קיימת עילת התערבות ביחסים החוזיים, שכוחה יפה לצד אחד בלבד ("טובת הילד"). משעה שהחוזה מחייב, הוא מחייב את שני הצדדים כאחד ובאותה מידה, והתערבות ביחסים החוזיים אפשרית רק אם ניתן לנמקה בדיני החוזים ולא מלבר להם. מסקנה אחרת משמעותה, לעניות דעתי, פגיעה שלא לצורך בוודאות החוזית ובתכליות נוספות שפורטו בבגץ 4407/12.

12. הדברים הנ"ל בנוגע לזהירות הראויה בכגון דא, אמורים מקל וחומר כאשר נכרת יותר מהסכם אחד בנושא המזונות. אכן, ככל שהתרחשו נסיבות שהצדיקו (לטעמם של הצדדים עצמם), שינוי של החוזה הראשון, מצופה מהם לנהוג משנה זהירות בכריתתו של ההסכם השני. ממילא מצמצם ההסכם השני למינימום את שינוי הנסיבות שניתן להגדירו כבלתי צפוי.

13. באספקלריה דלעיל, נחה דעתי כי אף לא אחד משינויי הנסיבות הנטענים על ידי התובע מצדיק התערבות ביחסים החוזיים, כמבואר להלן:

. מצבו הכלכלי של התובע

. שינוי מהותי במצבו הכלכלי של החייב במזונות הינו נסיבה רלוונטית, ואולם השינוי הנטען במקרה דנא התרחש (לטענת התובע עצמו) עוד קודם לכריתת הסכם המזונות השני. החמרה, ככל שחלה, הינה סיכון שהתובע נטל ביודעין.

. חובותיה של החברה ומצבו הכלכלי של התובע היוו נדבך מרכזי בתביעה הראשונה (סעיפים 21-41 לכתב התביעה). כאז כן עתה נטען, כי אין הצדקה כלכלית למשיכת משכורות מהחברה (סעיף 27 לכתב התביעה). עוד נטען, כי החברה הולכת מדכי אל דכי ומצויה בסכנת סגירה (סעיף 35 לכתב התביעה). ממילא ברי, כי גידול במצבת חובות החברה או במצבת החובות האישיים, אינם בגדר נסיבה שלא הייתה צפויה בעת כריתת הסכם המזונות השני.

. לעיצומם של דברים אצין, כי יש טעם בטענת הנתבעת, לפיה התובע טרח להגיש דו"ח כספי של החברה לשנת 2016 אך לא טרח להגיש נתונים כלשהם לגבי ביצועי החברה בשנת 2017. יובהר, כי הבקשה להגשת הדו"ח הכספי הוגשה בפברואר 2018 ולא ניתן טעם כלשהו לכך שלא הוגשו בד בבד נתונים לגבי 2017. מחדל זה מבסס הנחה כי נתוני 2017 אינם תומכים בגרסת התובע (עא 7870/09 משה אבוטבול נ' מנהל מקרקעי ישראל, רשות הפיתוח (2104)).

. עוד אצין, כי בניגוד לטענת התובע ונבואותיו בתביעה הראשונה, ביצועיה של החברה לא היו בגרף של ירידה מתמדת. כך, למשל, הרווח התפעולי של החברה בשנת 2014 היה כמעט פי שלוש מהרווח התפעולי לשנת 2013 (שנת הגשת התביעה הראשונה).

יתירה מזו, לחברה הפסד תפעולי רק בשנת 2016, ולמרות זאת חל באותה שנה גידול בהוצאות בגין "משכורות ונלוות". עובדות אלה אינן סותרות את טענת התובע בדבר מצבה של החברה, אך הן מעוררות סימן שאלה בנוגע לתחזיותיו באשר לפעילותה משנת 2017 ואילך.

. כך או כך, כאשר נכרת הסכם המזונות השני נטל הנתבע סיכון שנבואות הזעם שניבא בתביעה הראשונה יתגשמו, ולפיכך אין בכך משום שינוי נסיבות המצדיק התערבות ביחסים החוזיים.

. מצבה הכלכלי של הנתבעת

. לטעמי, כאשר נכרת הסכם מזונות, יש לבחון בזהירות רבה טענה לשיפור במצבו הכלכלי של אחד ההורים כעילה להתערבות ביחסים חוזיים. הדברים אמורים מקל וחומר, כאשר השיפור הכלכלי הנטען הינו בשל יחסים עם בן זוג. טענה כגון דא מחייבת זהירות מופלגת בטרם יוסק כי ניתן לייחס את יכולותיו הכלכליות של בן זוג (ככל שהוכחו) לנתבעת/זהירות מופלגת זו מחויבת המציאות לנוכח מורכבות יחסי האנוש, יחסים העשויים ללבוש צורות רבות ומגוונות שאינן מצדיקות לראות במשאביהם של שניים "כיס אחד". בכלל זה יש לתת את הדעת לכך, שבנוגע ליחסים בין אישיים לא תמיד ניתן לומר, כי לעולם חוסן.

. במקרה דנא, הטענה האחת, היא לשיפור במצבה הכלכלי של הנתבעת בשל יחסיה עם בן הזוג. בטענה זו אין חדש, שעה שהיא כבר נטענה בתביעה הראשונה. גם באותה תביעה טען הנתבע אודות יחסים בני מספר שנים בין הנתבעת לבן הזוג, "שעבר לאחרונה להתגורר עמה ועם הבנות" (סעיף 45 לכתב התביעה). עוד נטען, כי בן הזוג הינו "אדם עשיר מאוד אשר עשה מאות מיליוני דולרים" והוא "מממן לנתבעת את הוצאות המשכנתא בתמורה למגוריו" (סעיף 46 לכתב התביעה).

גם בתביעה הראשונה נטען, כי "רמת החיים של התובעת עלתה בעשרות מונים", וכי היא נוסעת לחופשות בארץ ובחו"ל כמעט מדי חודש (סעיף 61 לכתב התביעה). הנה כי כן, יחסי הנתבעת עם בן הזוג, עושרו הנטען, העלייה הדרמטית ברמת חיי הנתבעת (לשיטת התובע), מימון הוצאותיה של הנתבעת על ידי בן הזוג, מגוריו בדירה, וכל הקשור בכך - נטענו כבר בתביעה הראשונה.

ממילא ברי, כי היה צפי סביר שיחסי הנתבעת ובן הזוג ימשכו, ותמיכתו הנטענת של בן הזוג תימשך אף היא. לפיכך, אפילו קיבלתי את טענות התובע בנוגע לעושרו המופלג של בן הזוג ובנוגע לעזרתו לנתבעת, ואפילו קיבלתי את טענתו כי השניים הינם ידועים בציבור - מדובר בדברים שניתן היה

לצפות בעת כריתת הסכם המזונות הראשון. לכן אין באמור משום שינוי נסיבות המצדיק התערבות ביחסים החוזיים.

. לעיצומם של דברים אציון, כי לא שוכנעתי כלל ועיקר שהנתבעת ובן הזוג מנהלים משק בית משותף או שקיים "כיס משותף". נהפוך הוא, בן הזוג העיד, כי הוא לן רק יומיים או שלושה ימים בשבוע בדירה (בהתאמה לימי שהות הבת הקטינה אצל התובע - עמ' 73 שו' 1-7), וכי הצדדים אינם מתגוררים יחד (עמ' 61 שו' 7 ואילך). כמו כן העיד בן הזוג כי הבנות אינן לנות אצלו (עמ' 62 שו' 9-16). עוד העיד בן הזוג, כי הצדדים נוהגים הפרדה רכושית (עמ' 61 שו' 25), וכי סיוע כספי ניתן ספוראדית ולא דרך קבע. סיוע זה ניתן לפי עדות בן הזוג, בהתאם לרצונו בלבד ובתחומים מסוימים (עמ' 66 שו' 5 ואילך, עמ' 74 שו' 8-11).

עדות בן הזוג הייתה מהימנה בעיניי והיא תאמה לעדותה המהימנה של הנתבעת באותם נושאים (עמ' 87 שו' 8-17, עמ' 88 שו' 6-14, עמ' 92 שו' 11). לא למותר לציין, כי בן הזוג העיד כאשר הנתבעת לא נכחה באולם (בהסכמתה), עובדה המוסיפה אמינות לעדותה. אין בעובדה שבן הזוג נתן לנתבעת כספים לרכישת זכויות התובע בדירה כדי לשנות מסקנה זו, שעה שנחה דעתי כי הנתבעת והן בן הזוג אינם רואים בכך מתנה אלא כספים שיש להשיב (בין בכסף ובין בשווה כסף - עמ' 64 שו' 6 ואילך). לא למותר לציין, כי הדירה נרכשה לפני כריתת הסכם המזונות השני, והתובע יודע כמה משכנתא נלקחה. ממילא יש מקום לסבור, כי גם הסיוע הכספי שנתן בן הזוג לנתבעת לרכישת הדירה לא היה זר לתובע עובר לחתימת ההסכם.

הדברים יפים גם בנוגע לטענת התובע, שבן הזוג משלם את החזרי המשכנתא בגין הדירה (טענה שנטענה אף היא עוד בתביעה הראשונה). מכל מקום, טענה זו לא הוכחה, ולא נסתרה גרסת הנתבעת, שהוריה הם המסייעים לה בכך.

אציון, כי דווקא טענות התובע לעושרו המופלג של בן הזוג, מקשות להגיע למסקנה כי כספים שניתנו (בין לרכישת חלק מהדירה, בין לרכישת רכבים, ובין מימון שהות בחו"ל) מעידים על קופה משותפת. אכן, את המתת (ככל שהיה) יש לאמוד ביחס ליכולותיו הכלכליות של הנותן. ככל שהפער גדול יותר, כך יקשה לגזור ממנו מסקנות מרחיקות לכת.

. לפיכך, לא ארע שינוי במצבה הכלכלי של הנתבעת ביחס לזה שהיה בעת כריתת הסכם המזונות השני. יתירה מזו, ככל שאירע שינוי, הוא היה צפוי. לפיכך, מצבה הכלכלי של הנתבעת אינו מצדיק התערבות ביחסים החוזיים.

. שינוי הדין

. הטענה לפיה שינוי הדין מהווה שינוי נסיבות המצדיק התערבות בחוזה מזונות כגון דא איננה פשוטה כלל ועיקר. שינוי כגון דא נחשב בדרך כלל סיכון ששני המתקשרים נוטלים כחלק מהפשרה ביניהם (פרידמן וכהן, חוזים כרך ב', עמ' 736). אמת, חוזה לתשלום מזונות, שהינו כעין חוזה יחס, מאפשר השלמה והתאמה כפועל יוצא משינוי מהותי בדין, ובלבד שהשינוי לא היה צפוי בעת כריתת ההסכם (פרשת גורן, סעיף 14 לפסק הדין). והנה, המחלוקת בנוגע לחלוקת הנטל הראויה בין ההורים מצויה עמנו שנים ארוכות, ולכן אין בהלכת 919/15 משום שינוי לא צפוי בכל הנוגע להסכמים שנכרתו במהלך אותן שנים.

. הדברים אמורים בנדוננו מקל וחומר, שעה שהתובע עצמו ציין את "המגמה ההולכת ומתפתחת בפסיקה והמכוונת לכך שהחויב במזונות ילדים יושתת על עקרונות הצדק והשוויון בין שני ההורים"

(סעיף 70 לכתב התביעה בתביעה הראשונה). לא למותר לציין, כי בעת כריתת הסכם המזונות השני (9.3.2014) כבר ניתן פסק הדין ממנו צמחה לבסוף הלכת 919/15 (תמ"ש (ראשל"צ) 16785-09-12 ס"ר נ' ד"ר (11.12.2013)).

לנוכח האמור, מוצדק לקבוע כי בחותמו על הסכם המזונות השני, נטל התובע סיכון כי הדין ישונה. יתירה מזו, בחלוקת הסיכונים החוזית, מוצדק להטיל על התובע סיכון זה, ולקבוע, כי לכל היותר מדובר בטעות בכדאיות.

. שינוי בהסדרי השהות

. שינוי מהותי בהסדרי השהות עשוי להיות רלוונטי, אך בנדוננו שינוי זה אירע עוד לפני כריתת הסכם המזונות השני. הדבר עולה מהתביעה הראשונה, בה טען התובע, כי הסדרי השהות הורחבו ביום 7.2.2013 לפעמיים בשבוע וכל סוף שבוע שני (סעיף 93 לכתב התביעה).

. לא שוכנעתי כי הבת הקטינה שוהה אצל הנתבע בתדירות גבוהה מהמפורט לעיל, ועדות הנתבעת בעניין זה (עמ' 92 שו' 23-24, עמ' 93 שו' 20 ואילך, עמ' 94 שו' 10-1) מהימנה בעיניי. יתירה מזו, וזה העיקר - גם אילו קיבלתי את טענת התובע, אין בכך שינוי נסיבות המצדיק התערבות ביחסים החוזיים. אפילו לשיטת התובע מדובר בשינוי המתבטא בגידול מ- 40% ל- 50%. שינוי כזה הוגדר בפסיקה כשינוי בלתי משמעותי אשר צריך להיספג על-ידי הצדדים להתדיינות הקודמת, והם חייבים להתאים עצמם למשמעותו, בלי לשוב ולפנות לערכאות (פרשת פייגה). טענת התובע לעניין שהות הנתבעת בחו"ל ללא הבת הקטינה (ממנה מבקש התובע לגזור מסקנה, כי משך השנים שהתה הבת הקטינה עמו 234 ימים נוספים), לא הוכחה, ואיננה יותר מהשערה. התובע מודה, כי אינו יודע כמה זמן נמשכו חופשותיה של הנתבעת בחו"ל, וממילא אינו יכול לחשב את מספר הימים הכולל. יתירה מזו, מדובר בנסיעות שהתרחשו משך שנים רבות.

. ולבסוף, הן האפשרות להרחבה מסוימת של הסדרי השהות, והן נסיעות הנתבעת לחו"ל (כנטען על ידי התובע), הינן נסיבות שהיו צפויות בעת כריתת הסכם המזונות השני. התובע טען כבר אז שהנתבעת מרבה בנסיבות לחו"ל והיה עליו לצפות שמגוריו הקרובים לנתבעת על רקע גילה של הבת הקטינה, מבססים אפשרות סבירה לשינוי כזה או אחר בהסדרי השהות. משכך, מדובר בסיכון חוזי שהתובע נטל על עצמו.

. שמע מניה, הסדרי השהות הנטענים לא הוכחו, ומכל מקום הם אינם בגדר שינוי נסיבות המצדיק התערבות ביחסים החוזיים.

14. מן המקובץ עולה, כי שינוי הנסיבות הנטען נוגע לנסיבות שהיו ידועות או צפויות צפי סביר בעת כריתת הסכם המזונות השני. למצער מדובר בנסיבות שהתובע נטל סיכון חוזי לגביהן. כך או כך, לא מדובר בנסיבות המצדיקות התערבות ביחסים החוזיים בין הצדדים.

15. מאחורי טענת התובע, כי המצב שנוצר אינו צודק בראי הלכת 919/15, מסתתר ניסיון להשכיח את התועלת שצמחה לו מכריתת הסכמי המזונות (לרבות קניית סיכונים, והשתלבות הסכם המזונות הראשון במארג הכולל של הסכמות הצדדים לקראת פירדתם). הטענה לאי צדק צריכה להיבחן בשתי נקודות הזמן הקריטיות בהן נכרתו הסכמי המזונות, עת התובע סבר שמדובר בפשרות ראויות. לא למותר להדגיש, כי התובע הצהיר שהדברים נשקלו לפני ולפנים, עת כתב שהסכם המזונות השני נכרת "לאחר משא ומתן ארוך אשר התבצע בחודשים האחרונים" (לשון הבקשה לאישור ההסכם). לפיכך, אי הצדק אינו במצב דהיום, אלא בזה שייגרם אם יוכל התובע להשתחרר מחוזה שכרת מדעת.

16. בשולי הדברים יצוין, כי כתב התביעה התייחס אף למזונות הבת הבגירה במהלך שירותה הצבאי, ונטען לביטולם בשל היות הבת הבגירה מרדנית. בין לבין הסתיים החיוב במזונות הבת

הבגירה, והטענות דלעיל נזנחו בסיכומים. מכל מקום, לא הוכחה מרדנות ועדות הנתבעת בנושא (עמ' 95 שו' 24 ואילך, עמ' 96 שו' 7-1) הייתה מהימנה בעיניי.

סופו של דבר

17. אשר על כן התביעה נדחית.

18. כפי שהבהרתי לצדדים במהלך ההתדיינות, ההלכה הפסוקה היא שיש לפסוק הוצאות ראליות, בשים לב לאמות מידה של סבירות (עא 9648/16 אורהייטק GIS בע"מ נ' חן אביטן משרד עורכי דין (2018)).

19. הנתבעת צרפה הסכם שכר טרחה לפיו התחייבה לשלם לבאת כוחה סך של 46,800 ₪ (לא כולל הוצאות). התובע אינו טוען, כי מדובר בסכום לא ראלי. נהפוך הוא, התובע טוען, כי לטעמו הנתבעת התחייבה לשלם 200,000 ₪, שעה שבן זוגה אמיד (סעיף 17 לסיכומי התשובה מטעם התובע).

20. בשים לב לכך, שהתובע עמד על ניהול ההליך עד תום (לרבות הוספת ראייה לאחר תום פרשת הראיות והצורך לקבל השלמת טיעונים בשל כך), אך בשים לב לעובדה, שהתנהלו "רק" שני דיונים (קדם משפט וישיבת הוכחות) ולנושא המחלוקת – אני מחייב את התובע לשלם לנתבעת שכר טרחת עורך דין בסך של 30,000 ₪.

תואיל המזכירות לסגור את התיק.

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים כלשהם.

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ח, 08 מאי 2018, בהעדר הצדדים.